

nalitet, hvor et retligt gældende ansvar ikke kan placeres. Blekingegadebandesagen er jo et tydeligt eksempel herpå.

Jeg har hørt justitsministeren i dag sige, at der skal være et forsæt. Personlig mener jeg, at hvis det er sådan, at man skyder på folk med et oversavet jagtgevær med dyrehagl, er der nok en mulighed for, at det kan betyde, at de afgår ved døden.

»Der sidder en morder blandt dem, men ingen vil udpege ham«, var statsadvokatens kommentar i Østre Landsret den 2. maj 1991, hvor ingen blev dømt for mordet på en 22-årig politjent.

Vi finder ikke, det er rimeligt, at dét kan foregå. Og fundet af et større parti narko i fælleskøkkenet på en rockerborg kan jo give de samme problemer. Det piner os faktisk, at der kan opstå disse situationer i dansk retspleje, og jeg mener ikke, vi har set det sidste i denne sag.

Når vi fra De Konservatives side ønsker at se på en skærpelse på det område, så er det, fordi banders ustraffede kriminalitet krænker den øvrige befolknings retsbevidsthed – og dét svækker altså respekten for retssystemet – og fordi banderne skaber frygt i store dele af befolkningen, og fordi disse banders broderskab bevirker, at den enkelte deltager foretager handlinger, som vedkommende ikke ville have foretaget, hvis han eller hun havde været alene.

I Det Konservative Folkeparti mener vi faktisk, at der er baggrund for at få vurderet, hvordan det retssikkerhedsmæssigt forsvarligt kan gøres muligt at straffe bandemedlemmer for at være til stede og forholde sig passivt, når andre bandemedlemmer udfører deres kriminalitet. Men som i alle andre retspolitiske spørgsmål står retssikkerheden over for ønsket om en mere effektiv domfældelse, og derfor er beslutningsforslaget udfærdiget så blødt, som det er.

Men vi mener altså, at hvis der er den mindste chance for retssikkerhedsmæssigt forsvarligt at sætte hårdere ind over for disse meget alvorlige forbrydelser, bør det forsøges. Det er det, vi beder om. Det er ikke de mindre forbrydelser, disse regler skal bruges over for.

Det er muligt, at både justitsministeren, Rigsadvokaten og kriminologerne på Københavns Universitet ikke er enige med Det Konservative Folkeparti, men det er man såmænd nok i befolkningen, og vi føler altså, at det er os, der er valgt til at varetage de holdninger her i huset. Og jeg kan da sige, at i Jyllands-Posten fra den 26. juni 1997 er der en måling foretaget af

Sonar, hvoraf det fremgår, at 58 pct. af Danmarks befolkning går ind for, at der bliver løst op for det begreb, hvor man kan anvende kollektiv straf.

I beslutningsforslaget har vi bedt om at få vurderet muligheden for at anvende det her, og det, vi beder om at få, er en juridisk gennemgang af området, som måske kan udmøntes i en lovgivning, så vi kan få strammet op på det område. Og jeg håber, at der er flere partier, der kan anbefale forslaget.

Anne Baastrup (SF):

Der er tre ting i det her lovforslag, som jeg vil kommentere på SF's vegne:

Ministeren har redegjort for dansk rets meget vidtgående krav, hvis man skal undgå at blive dømt for medvirken: Den kvinde, der har strikket elefanthuen, kan i virkeligheden efter dansk ret dømmes for medvirken til bankrøveri, hvis det kan bevises!

Alt i alt læser jeg forslagsstillernes forslag således, at man ønsker at droppe kravet om forsæt. Ganske vist er der visse krav med hensyn til, for hvilken type kriminalitet man skal droppe kravet om forsæt, men jeg har vanskeligt ved at læse det på anden måde, også fordi forslagsstillerne tager fat i netop Blekingegadebandesagen.

Både ministeren og fru Dorte Bennedsen var inde på det, og nu vil jeg læse op, hvad det var, de juridiske dommere skrev:

»Det må imidlertid efter de juridiske dommers opfattelse efter alt foreliggende, herunder den hurtige udvikling af begivenhedsforløbet i Købmagergade, anses for overvejende betænkeligt at antage, at gerningsmændene til røveriet har været indforståede med, at man eventuelt skulle skyde med overvejende risiko for at dræbe en eventuel forfølger.«

Man kan altså ikke konstatere forsæt til medvirken, og SF kan ikke under nogen omstændigheder støtte, at kravet om forsæt i straffelovens forstand droppes.

Så har jeg et suk:

Forslagsstillerne har lært, at vi går ind for kvalitet i lovgivningsprocessen – der er ikke et øje tørt – og derfor foreslår forslagsstillerne, at Straffelovrådet skal ind i billedet. Men det, man reelt gør, er, at man pålægger Straffelovrådet at komme med en ganske bestemt løsning; der kan være variationer af løsningen, men målet skal være klart.

Det synes jeg er at se ned på Straffelovrådets medlemmer og ikke at anerkende, at Straffelov-